

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **nejvyšší státní zástupce**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, za účasti: **FVE III Tuchlovice s.r.o.**, se sídlem Belgická 40, Praha, zastoupená JUDr. Ladislavem Chundelou, advokátem White & Case (Europe) LLP, organizační složka, se sídlem Na Příkopě 14, Praha, o žalobě proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 20.12.2010, č.j. 12717-10/2010-ERU, a ze dne 17.2.2011, č.j. 00936-3/2011/ERU,

t a k t o:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se z důvodu shledání závažného veřejného zájmu domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20.12.2010, č.j. 12717-10/2010-ERU, kterým byla osobě zúčastněné na řízení udělena licence na výrobu elektřiny na dobu 25 let, se vznikem oprávnění a termínem zahájení výkonu licencované činnosti ke dni nabytí právní moci rozhodnutí, na celkový instalovaný sluneční výkon 3,151 MW pro provozovnu fotovoltaické elektrárny Tuchlovice III (dále jen „FVE Tuchlovice“), vymezenou na pozemcích p.č. 2029/2, 2030/1, 2031, 2032/1, 2033/1, 2034/1, 2035, 2036/1, 2037/1 a 2038 v katastrálním území Tuchlovice. Žalobce se též domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17.2.2011, č.j. 00936-3/2011/ERU, kterým se mění výše specifikované rozhodnutí o udělení licence.

I. Shrnutí žaloby

Žalobce namítá, že pro vydání žalobou napadených rozhodnutí nebyly splněny podmínky stanovené zákonem č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění do 31.12.2010 (dále jen „energetický zákon“), a prováděcí vyhláškou k energetickému zákonu č. 426/2005 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích (dále jen „vyhláška č. 426/2005 Sb.“).

Ia. Shrnutí žalobní argumentace týkající se rozhodnutí o udělení licence

Žalobce namítá, že žalovaný o žádosti osoby zúčastněné na řízení o udělení licence rozhodl přesto, že pro rozhodnutí neměl dostatek podkladů; z výpisu rejstříku trestů k osobě odpovědného zástupce se podává, že tato listina byla vyhotovena dne 27.12.2010, tedy až sedm dní po vydání rozhodnutí žalovaného ze dne 20.12.2010, č.j. 12717-10/2010-ERU (dále jen „rozhodnutí o udělení licence“). Dále je ve správním spise až za rozhodnutím o udělení licence zažurnalizována kopie kolaudačního souhlasu Městského úřadu ve Stochově, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“), ze dne 15.12.2010, sp. zn. MESV/3677/2010/Čs, č.j. MESV 4168/2010/Čs, a dále přílohy č. 6 a č. 7 k prohlášení odpovědného zástupce. Z takového postupu žalovaného je zřejmé, že žalovaný nijak nevyjasňoval rozpory v předkládaných listinách.

Ze zprávy o výchozí revizi energetického zařízení revizního technika L. H. se podává, že revize byla provedena ve dnech 19. až 23.11.2010 a jejím předmětem bylo připojení solárních modulů v rozsahu 7700 kusů typu DST230P660S, 4416 kusů typu SCHOTT POLYTM a 192 kusů typu SCHOTT POLYTM 290.

Podle žalobce žalovaný v řízení o udělení licence pochybil, když nezjistil, že ještě ke dni 29.11.2010, tj. šest dní po vykonané revizi, nebyly dokončeny všechny instalace FVE Tuchlovice, ačkoli revizní technik deklaroval jejich dokončenost a bezpečnost. Z obsahu kolaudačního souhlasu stavebního úřadu totiž vyplývá, že stavební úřad provedl dne 29.11.2010 prohlídku stavby „před jejím dokončením“. Žalobce dále k těmto okolnostem předkládá soudu k důkazu protokol stavebního

úřadu ze dne 29.11.2010 a stanovisko Hasičského záchranného sboru Středočeského kraje (dále jen „HZS“) ze dne 29.11.2010. Žalovaný tak podle žalobce neměl na základě doložené revizní zprávy mít dostatečně skutkově podložen závěr o bezpečnosti energetického zařízení.

Žalovaný dále neobjasnil, na jakých pozemcích se FVE Tuchlovice nachází. Oproti jiným listinám ze správního spisu zpráva o výchozí revizi nijak nezmiňuje i pozemek p.č. 2024 v k.ú. Tuchlovice a naopak definuje umístění předmětného zařízení i na pozemku p.č. 2028 v k.ú. Tuchlovice. Žalovaný pak do rozhodnutí o udělení licence ani jeden z těchto pozemků nezahrnul, aniž by však ozřejmil, jaký jej k tomu vedl důvod. Osoba zúčastněná na řízení dále v řízení o udělení licence nedoložila vlastnické či užívací právo k pozemku p.č. 2024 v k.ú. Tuchlovice, který je ve vlastnictví obce Tuchlovice. Předmětný pozemek přitom žalovaný ani nepojal do svého rozhodnutí a svůj postup nijak neodůvodnil.

Osoba zúčastněná na řízení dále sice předložila předávací protokol ze dne 15.12.2010, nicméně ze smlouvy o dílo vyplývá, že objednatelem díla byla nejen osoba zúčastněná na řízení, nýbrž i společnost Lynx Shelf 05 s.r.o. Osoba zúčastněná na řízení tedy byla toliko spoluvlastníkem energetického zařízení, a proto podle žalobce nedoložila oprávnění užívat FVE Tuchlovice jako celek.

Žalobce dále namítá, že žalovaný pro udělení licence neměl dostatečně skutkově a bez důvodných pochybností podložen závěr o splnění podmínek pro ustanovení O. D., narozeného dne „X“, odpovědným zástupcem. V řízení o udělení licence bylo doloženo toliko osvědčení o tom, že O. D., narozený dne „X“ (nikoliv tedy „X“), vykonal zkoušku odborné způsobilosti v elektrotechnice. Samotné ustanovení a prohlášení odpovědného zástupce pro osobu O. D., narozeného dne „X“, bylo žalovanému předloženo až po rozhodnutí o udělení licence, stejně jako výpis z rejstříku trestů O. D., narozeného dne „X“.

Žalovaný tedy udělil licenci přesto, že na základě výše uvedených dokladů nebylo doloženo vzdělání a odborná praxe ustanoveného odpovědného zástupce.

Ib. Shrnutí žalobní argumentace týkající se rozhodnutí o změně licence

Rozhodnutí žalovaného ze dne 17.2.2011, č.j. 00936-3/2011/ERU (dále jen „rozhodnutí o změně licence“), formálně mění celé rozhodnutí o udělení licence. Z rozhodnutí o změně licence není zřejmé, v jakém rozsahu se dotýká rozhodnutí o udělení licence, když obsahuje kompletní výrok, jako by bylo rozhodováno o udělení licence poprvé, a není tak ani zřejmé, zda zcela nahrazuje předchozí rozhodnutí o udělení licence, anebo je nahrazuje jen v tom rozsahu, kde bylo materiálně prováděno řízení o změně, která se týkala změny adresy sídla osoby zúčastněné na řízení. Podle žalobce při absenci záznamu ve smyslu § 53 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) nelze zjistit, jaké důkazy byly ve správním řízení provedeny a zda žalovaný vycházel i z jiných než ve správním spise žurnalizovaných listin (např. z listin týkajících se udělení licence). Podle žalobce není ani zřejmé, v jakém rozsahu nastaly účinky ve smyslu § 102 odst. 9 správního řádu. Rozhodnutí o změně je tak z tohoto důvodu nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek skutkových důvodů.

Ic.

Z výše uvedených důvodů se žalobce domáhá zrušení obou žalobou napadených rozhodnutí. Žalobce setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že s ohledem na systémová a personální opatření s podporou vlády a prezidenta ČR k zajištění revize licenčních spisů, jejichž součástí je i podání žaloby nejvyššího státního zástupce, ponechává posouzení důvodnosti žaloby zcela na úvaze soudu.

V průběhu řízení před zdejším soudem po vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.3.2017, č.j. 2 As 313/2015-492, své procesní stanovisko změnil tak, že navrhl zamítnutí žaloby. Svůj postoj odůvodnil tak, že má po dosud provedeném řízení za to, že bylo spolehlivě zjištěno, že nejpozději ke dni 15.12.2010 byla elektrárna dokončena a zároveň byl dostatečně určen charakter a závažnost zjištěného pochybení revizního technika. Žalovaný se proto ztotožňuje se závěry výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, že zjištěné vady revizní zprávy nejsou natolik závažné, aby vyvážily zásah do dobré víry a právní jistoty držitele licence.

III. Shrnutí vyjádření osoby zúčastněné na řízení

Osoba zúčastněná na řízení především zpochybňuje veřejný zájem na podání žaloby. Uvádí, že licence byla vydána ještě na konci roku 2010, ovšem neměla pro veřejný rozpočet jakékoli materiální dopady. Byla tedy splněna jedna ze dvou podmínek pro přiznání podpory pro energii (čl. 1.9 cenového rozhodnutí ERU č. 4/2009 a čl. 1.10 cenového rozhodnutí ERU č. 2/2010), avšak druhá podmínka, kterou je připojení k distribuční soustavě, byla naplněna až v únoru 2011. Osoba zúčastněná na řízení tak podniká za tarifu 2011 a argumentace žalobce, že byla osoba motivována zištnými důvody vzhledem k rozdílu mezi tarify 2010 a 2011, je jednak naprosto zavádějící, ale zejména pro žalobcovu aktivní legitimaci irelevantní. K tomu osoba zúčastněná na řízení přikládá Protokol o splnění technických podmínek pro uvedení výroby do provozu s distribuční soustavou ČEZ Distribuce, a.s. ze dne 16.2.2011.

Osoba zúčastněná na řízení poukazuje na svá práva nabytá na základě rozhodnutí o udělení licence v dobré víře a hrozbu mezinárodní arbitráže investora ve smyslu čl. 1 odst. 7 Dohody k energetické chartě, společnosti EPG (ENERGY POWER GROUP) LIMITED, na ochranu své investice s argumentem, že Česká republika porušila legitimní očekávání investora, která v něm svým předchozím postupem vzbudila. K jednotlivým žalobním bodům pak podrobně argumentuje a odmítá jejich důvodnost.

Osoba zúčastněná na řízení dále podrobnou argumentací akcentovala, že provoz FVE Tuchlovice se od vydání licence obešel bez technických a bezpečnostních problémů, což vyplývá i z ohledání provedeného žalovaným dne

19.5.2015 za účelem vydání nové licence a z toho, že nová licence byla osobě zúčastněné na řízení žalovaným udělena. K obsahu zprávy o výchozí revizi revizního technika L. H. z období prosince 2010 osoba zúčastněná na řízení poukazuje na to, že třeba zohlednit nepřehlednost a komplikovanost právních předpisů, týkajících se vyhotovování revizních zpráv, které si mnohdy protiřečily.

V průběhu řízení po vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.3.2017, č.j. 2 As 313/2015-492, ve svém vyjádření k návrhu žalobce na dokazování uvedla, že žalobce uplatňuje nová a tudíž nepřípustná skutková tvrzení, která má osoba zúčastněná na řízení navíc za nepravdivá a podrobnou argumentací je vyvrací.

Osoba zúčastněná na řízení navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

IV. Průběh řízení před soudem

Soud již o žalobě rozhodoval, a to nejdříve rozsudkem ze dne 27.3.2015, č.j. 62 A 96/2013-226, kterým zrušil rozhodnutí o udělení licence. Proti tomuto rozsudku podala osoba zúčastněná na řízení kasační stížnost, které Nejvyšší správní soud vyhověl a citovaný rozsudek zrušil.

Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 26.8.2015, č.j. 2 As 103/2015-171, dospěl k závěru, že krajský soud pochybil, pokud odůvodnil zrušení rozhodnutí o udělení licence mylným konstatováním, že ve správním spise chybí skutkový podklad pro posouzení splnění podmínky odborné způsobilosti odpovědného zástupce ve smyslu § 5 odst. 1 písm. d) energetického zákona.

Zdejší soud tedy posoudil důvodnost žaloby opětovně, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným rozsudkem ze dne 26.8.2015, č.j. 2 As 103/2015-171, a rozsudkem ze dne 3.12.2015, č.j. 62 A 96/2013-290, zrušil rozhodnutí o udělení licence. Proti tomuto rozsudku opět podala osoba zúčastněná na řízení kasační stížnost, které Nejvyšší správní soud vyhověl a citovaný rozsudek zrušil.

Nejvyšší správní soud ve svém (v pořadí druhém) zrušujícím rozsudku ze dne 30.3.2017, č.j. 2 As 313/2015-492, dospěl k závěru, že revizní zpráva, kterou osoba zúčastněná na řízení doložila k žádosti o udělení licence na výrobu elektřiny, neprokazovala bezpečnost FVE Tuchlovice v celém jejím rozsahu, neboť revizní technik neprovedl všechny nezbytné kroky k osvědčení bezpečnosti, které odpovídaly tehdy dostupným poznatkům, a tudíž jeho revizní zpráva nebyla z objektivních hledisek dostatečná a nebyla způsobilým podkladem pro zjištění skutkového stavu v rozsahu potřebném pro správní řízení. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že navzdory závažným pochybením shledaným v této věci je však třeba přihlídnout k významným skutečnostem, které v tomto konkrétním případě svědčí o existenci dobré víry stěžovatelky, jež představuje překážku pro zrušení licence udělené pět let před rozhodnutím krajského soudu.

Zdejší soud tedy posoudil důvodnost žaloby opětovně, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve výše citovaném zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu.

V. Podmínky řízení a východiska posouzení věci

Podle § 66 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) je žalobu oprávněn podat nejvyšší státní zástupce, jestliže k jejímu podání shledá závažný veřejný zájem.

Podle § 72 odst. 2 věty první s.ř.s. může žalobu podle § 66 odst. 1 až 3 s.ř.s. oprávněný žalobce podat do tří let od právní moci rozhodnutí, nestanoví-li zvláštní zákon jinak, a nenabývá-li rozhodnutí právní moci, od doručení rozhodnutí poslednímu účastníku, který proti němu mohl žalobu sám podat.

Žaloba byla podána dne 7.11.2013, žalobou napadené rozhodnutí o licenci nabylo právní moci dne 28.12.2010 a rozhodnutí o změně dne 8.3.2011; žaloba tedy byla podána včas.

Pokud jde o aktivní legitimaci a (další) podmínky řízení o žalobě, ty pokládá zdejší soud rovněž za splněné, ostatně shodně posoudil postavení žalobce při podání žaloby i Nejvyšší správní soud, který zdůraznil, že § 66 odst. 2 s.ř.s. představuje pouze „procesní vstupenku“ do soudního řízení, neboť *„se jedná o ryze procesní ustanovení a nejvyšší státní zástupce na jeho základě přímo nerozhoduje o žádném veřejném (hmotném) subjektivním právu osob.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.8.2015, č.j. 2 As 103/2015-171).

Soud tak stejně jako ve svých předchozích rozsudcích zdůrazňuje, že smyslem soudního přezkumu na základě takto podané žaloby není a ani nemůže být realizace neohrazeného dozoru nad absolutní správností postupů a rozhodnutí správních orgánů, ani tu správní soud není od toho, aby se v tomto typu řízení metodicky vyjadřoval k tomu, jak má konkrétní správní orgán realizovat výkon státní správy (to je primárně otázkou pro moc výkonnou), ani aby se aktivně podílel na prosazování systémových opatření, byť by ohledně jejich nezbytnosti v rámci moci výkonné panovala shoda, či na všeobecné revizi licenčních řízení vedených žalovaným.

„Otevření případu“ na samém konci tříleté lhůty pro podání žaloby ve smyslu § 66 odst. 2 s.ř.s. za situace, kdy v mezidobí především sám žalovaný nevyužil možnosti přezkumného řízení či obnovy řízení dané správním řádem a kdy již jsou právní vztahy navazující na udělení licence stabilizovány, představuje nepochybný zásah do právní jistoty osoby zúčastněné na řízení, jenž by se jistě umocnil především v případě zrušení rozhodnutí o udělení licence. Takové narušení právní jistoty by tedy muselo být vyváženo skutku závažným důvodem, který by vyvážil rizika a negativní důsledky zpětného přehodnocení právních vztahů založených rozhodnutím o udělení licence.

Za této situace musí být nutným východiskem zdejšího soudu i základní imperativ demokratického právního státu, že podstatou uplatňování veřejné moci je kromě jiného také princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, přitom princip dobré víry působí bezprostředně v rovině subjektivního práva jako jeho ochrana, v rovině objektivní se pak projevuje jako princip presumpce správnosti aktu veřejné moci. Zásada ochrany dobré víry bezprostředně souvisí zejména se zásadou právní jistoty a se zásadou presumpce správnosti aktů veřejné správy. Pro

vznik a trvání dobré víry je podstatná zejména doba, která uplynula od vydání nezákonného rozhodnutí, ale také příčina, míra a povaha zjištěné nezákonnosti, čili její materiální závažnost (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12.2.2015, č.j. 2 As 241/2014-36, ze dne 26.8.2015, č.j. 2 As 103/2015-171). Zvláště v případech čistě vertikálních vztahů (konkrétně vztahů stát – jednotlivce), v nichž byly nezákonnými rozhodnutími založena oprávnění nebo výhody jednotlivce oproti stavu, který měl podle objektivního práva nastat, avšak který v důsledku nezákonnosti nenastal, je nutno prvek právní jistoty za naplnění nutného vstupního předpokladu existence dobré víry jednotlivce, resp. za neexistence skutečností opravňujících k závěru, že dobrá víra dána není, pokládat za kardinální a ustoupit od její ochrany pouze za situace ohrožení vskutku závažného veřejného zájmu, neboť je věcí státu, aby ve správních řízeních, která vede, nechyboval, a pokud ano, aby zásadně sám nesl následky svých pochybení. Kupř. podle nálezu Ústavního soudu ze dne 9.10.2003 ve věci sp. zn. IV. ÚS 150/01 či podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2011 ve věci sp. zn. 7 As 26/2011 musí být podstatou uplatňování veřejné moci kromě jiného také princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, přitom princip dobré víry působí bezprostředně v rovině subjektivního práva jako jeho ochrana, v rovině objektivní se pak projevuje jako princip presumpce správnosti aktu veřejné moci.

Závěr o důvodnosti žaloby podle § 66 odst. 2 s.ř.s., by tak měl být podle přesvědčení zdejšího soudu založen výlučně na závažných zjištěních, jimiž by v podstatné míře byla zpochybněna či vyvrácena zjištění žalovaného, jež učinil z obsahu správního spisu a jež se stala základem pro vyhovění žádosti o udělení licence a zároveň za situace, kdy nemohla být dána dobrá víra žadatele o udělení licence ve správnost rozhodnutí o udělení licence.

Dalším východiskem soudního přezkumu v nyní posuzované věci je, že předmětem licenčního řízení je pouze povolení k podnikatelské činnosti. Pokud jde o právo uvést zařízení do provozu a nadále jej provozovat ke konkrétnímu věcnému účelu rozhodnutí žalovaného meritorně nezakládá; posuzování naplnění předpokladů pro udělení licence dle § 5 odst. 3 energetického zákona nelze směřovat s rozhodováním o povolení provozu energetického zařízení, které je v pravomoci stavebního úřadu. Proto ani „v licenčním řízení nelze posuzovat technickou dokumentaci energetického zařízení z toho hlediska, do jaké třídy ve smyslu vyhlášky č. 73/2010 Sb. spadá, a to obzvláště za situace, kdy stavební úřad jeho provoz za stanovených podmínek již povolil. Není totiž úkolem žalovaného, aby v řízení o vydání licence nahrazoval a dubloval činnost stavebního úřadu, v jehož pravomoci je povolení provozu předmětného zařízení.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.7.2015, č.j. 4 As 84/2015-37).

S tímto hlediskem pak souvisí i to, jakým prizmatem ve vztahu k řízení o udělení licence nahlížet na význam revizní zprávy. Jak zdůraznil Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku v této věci, „Na revizní zprávu je třeba nahlížet jako na dokument osvědčující bezpečnost práce [viz § 9 písm. a) vyhlášky č. 426/2005 Sb.] a s tím související bezpečnost budoucího provozu energetického zařízení (což je patrné zejména z normy ČSN 33 1500). Právní předpisy (ani české technické

normy) však nestanovovaly, že revizní zprávou měla být osvědčena stavební dokončenost energetického zařízení ve všech jeho prvcích. Tento účel se naproti tomu pojil s kolaudačním souhlasem, umožňujícím uvedení do provozu (který v licenčním řízení předložen byl). Bylo na bedrech stavebního úřadu, aby zkontroloval, že stavba byla provedena v souladu se stavebním povolením a ověřenou stavební dokumentací, v souladu se závaznými stanovisky dotčených orgánů a za dodržení obecných požadavků na výstavbu [§ 122 odst. 3 věta první zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v rozhodném znění]. Kolaudační souhlas je dokladem o povoleném účelu užívání stavby (věta třetí téhož ustanovení) a vzhledem k tomu, že jej lze vydat pouze k dokončené stavbě, popřípadě části stavby schopné samostatného užívání (§ 119 stavebního zákona), lze jej považovat také za doklad osvědčující stavební dokončenost elektrárny. Kolaudační souhlas nadto osvědčuje bezpečnost stavby, neboť se před jeho udělením zkoumá, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život a zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí (§ 122 odst. 3 věta druhá stavebního zákona). Přestože revizní zpráva i kolaudační souhlas slouží k ověření bezpečnosti fotovoltaické elektrárny, je bezpečnost na základě každého z těchto dvou dokumentů posuzována jinou optikou, a tudíž se nejedná o vzájemně zaměnitelné dokumenty. Revizní technik kontroluje ty aspekty stavby a jejího budoucího provozu, pro jejichž hodnocení stavební úřad není kompetentní. Stavební úřad (resp. jeho zaměstnanci) nedisponuje takovými odbornými znalostmi, a tudíž sám neověřuje bezpečnost energetického zařízení v rozsahu, v jakém tak činí revizní technik. V tomto ohledu má tedy revizní zpráva nezastupitelný význam...“(rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.3.2017, č.j. 2 As 313/2015-492).

Navrhoval-li dále žalobce a osoba zúčastněná na řízení zjišťovat i skutečnosti týkající se okolností prvního připojení výrobní FVE Tuchlovice k distribuční síti, pak tato otázka podle soudu nemá přímou souvislost s nosnými skutkovými a právními důvody rozhodnutí o udělení licence. Ze samotné skutečnosti, že přes udělení licence v roce 2010 bylo zařízení FVE Tuchlovice připojeno k distribuční soustavě až v roce 2011, nelze bez dalšího dovozovat, že by pro udělení licence nebyly splněny energetickým zákonem stanovené podmínky. Uplatnit nárok na garantované výkupní ceny roku 2010 či 2011 pro výrobu elektřiny využitím slunečního záření bylo možno až podle data (dne) „uvedení do provozu“, kterým se pro účely cenové regulace rozumí den, kdy výrobce začal v souladu s rozhodnutím o udělení licence vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen nebo kdy poprvé začal vyrábět elektřinu při uplatnění podpory formou zelených bonusů (čl. 1. 9. cenového rozhodnutí ERU č. 4/2009, účinného do 31.12.2010, kterým se stanovuje podpora pro výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, kombinované výroby elektřiny a tepla a druhotných energetických zdrojů), anebo kdy byly splněny následující podmínky: nabytí právní moci licence na výrobu elektřiny a dále provedení paralelního připojení výrobní k distribuční nebo přenosové soustavě ze strany provozovatele distribuční soustavy nebo provozovatele přenosové soustavy (čl. 1.10 cenového rozhodnutí ERU č. 2/2010, účinného od 1.1.2011, kterým se stanovuje podpora pro výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, kombinované výroby

elektřiny a tepla a druhotných energetických zdrojů). Je tedy zjevné, že sám žalovaný jako regulátor trhu s elektřinou odlišoval fázi udělení licence (na výrobu elektřiny v zařízení o celkovém instalovaném výkonu deklarovaném v licenci) a fázi připojení do elektrizační soustavy (distribuční sítě), kdy až splněním obou těchto podmínek bylo možno nárokovat garantované výkupní ceny. Ostatně v reakci na repliku osoba zúčastněná na řízení doložila přípis společnosti ČEZ Distribuce a.s. ze dne 2.12.2010, kterým osobě zúčastněné na řízení sděluje, že nemohla připojit její výrobu z toho důvodu, že doposud nebyla ukončena úprava distribuční soustavy, která podmiňuje připojení výrobní osoby zúčastněné na řízení, a že doložené doklady nejsou kompletní. I z toho je zjevná oddělenost otázky přípravy distribuční sítě a připojení samotného zařízení do sítě.

Soud také nedokazoval přípisem žalovaného ze dne 23.10.2013, který se týká vyčíslení rozdílu výnosů danými různými výkupními cenami, neboť tato listina nemá pro posouzení věci jakoukoli skutkovou relevanci. Také posudek Laboratoře diagnostiky fotovoltaických systémů, katedry elektrotechnologie Českého vysokého učení technického v Praze, předložený žalobcem se netýká skutkových otázek souvisejících s posuzovanou věcí, nýbrž obsahuje pouze názory zpracovatele posudku na problematiku fotovoltaických elektráren a povinnost jejich revize z hlediska platných právních předpisů, a proto ani tímto posudkem soud nedokazoval; ostatně dokazováním by mohl být zjištěn pouze něčí odborný názor a ten zčásti prezentoval i žalobce v podané žalobě.

Soud dále zdůrazňuje, že všechny důkazy byly soudem provedeny u jednání dne 27.3.2015 a osobě zúčastněné na řízení byl dán plný procesní prostor se k nim vyjádřit.

V.a. Rozhodnutí o změně licence

Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí o změně licence, tak k povaze rozhodnutí o změně licence Nejvyšší správní soud zdůraznil, že *„druhé rozhodnutí o změně licence představuje pouze změnu původního rozhodnutí o udělení licence...Na výše uvedeném závěru nic nemění ani to, že ve výroku druhého rozhodnutí o změně rozhodnutí o udělení licence je mimo jiné uvedeno, že se jedná o „nové rozhodnutí o udělení licence“. Žalovaný při rozhodování o žádosti o změně licence mohl buď vydat rozhodnutí, jehož výrok by obsahoval text z původního rozhodnutí o udělení licence s údajem o tom, že tento text se nahrazuje novým textem, anebo zvolit formu „úplného znění licence“, kde výrokem je aktuální text udělené licence po zahrnutí požadovaných změn. Druhé rozhodnutí o změně licence tedy není nové rozhodnutí ve smyslu § 101 správního řádu, nýbrž se jedná o změnu rozhodnutí o udělení licence postupem upraveným v § 9 energetického zákona.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.8.2015, č.j. 2 As 103/2015-171). Nejvyšší správní soud tedy považuje za nesprávný názor, že druhé rozhodnutí o změně licence nahradilo rozhodnutí o udělení licence. Obdobně Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 9.7.2015, č.j. 4 As 84/2015-37, dovodil, že rozhoduje-li správní orgán o žádosti o změnu rozhodnutí o udělení licence podané podle § 9 odst. 1 energetického zákona tak, že vydá „úplné znění“ původního rozhodnutí o udělení licence se zahrnutím

měněných údajů, nezakládá to samo o sobě nepřezkoumatelnost rozhodnutí o změně licence; rozhodnutí o změně licence má účinky pouze ve vztahu k měněným údajům. V takovém případě se nejedná o „nové rozhodnutí“ ve smyslu § 101 správního řádu z roku 2004, které by zcela nahrazovalo původní rozhodnutí o udělení licence.

S ohledem na to, že výše citované závěry Nejvyššího správního soudu korespondují s posouzením této žalobní námitky zdejším soudem v jeho původním zrušeném rozsudku, kdy soud uvedl, že „[v] případě rozhodnutí o změně licence ve smyslu § 9 energetického zákona se jedná o rozhodnutí o žádosti o změně licence a to ex nunc z toho důvodu, že došlo ke změnám parametrů podnikání v licencované oblasti. V nyní posuzovaném případě z obsahu žádosti jednoznačně vyplývá, a je jím určen předmět řízení o změně licence, že touto změnou byla změna adresy sídla držitele licence. Rozhodnutí o změně licence pak nemůže v soudním přezkumu obstát tehdy, jsou-li zásadně zpochybněny nosné skutkové důvody ve vztahu k předmětu řízení, tedy ve vztahu ke skutečnostem týkajícím se změny. Byť v sobě rozhodnutí o změně licence v sobě zahrnuje původní změnou dotčený text licence, neznamená to, že by mělo právní účinky ve smyslu § 109 odst. 6 správního řádu, tedy mělo za následek „odklizení“ předchozích rozhodnutí týkajících se téže licence. Rozhodnutí o změně licence přitom nemůže být dalším novým rozhodnutím o udělení licence již z toho důvodu, že se skutkově opírá pouze o doklady týkající se změny a zakládá právní účinky pouze ve vztahu k nově posuzovaným skutečnostem v návaznosti na obsah žádosti... Byť tedy žalovaný na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení o změnu licence spočívající ve změně názvu držitele licence, zvolil formu jakéhosi „úplného znění licence“ či kvazi nového rozhodnutí, jedná se o rozhodnutí, kterým bylo vyhověno žádosti žadatele – tedy je nutné jeho obsah posuzovat ve spojení s jeho nosnými skutkovými důvody, které vyplývají ze žádosti o změnu a z obsahu správního spisu; změna původního rozhodnutí o udělení licence se tak seznatelně na základě obsahu správního spisu týká údaje o sídle držitele licence...“, tak s odkazem na tuto svoji předchozí argumentaci soud uzavírá, že námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o změně licence pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů není důvodná.

Důvod změny, jenž se v tomto rozhodnutí promítl (změna adresy sídla držitele licence), má oporu ve správním spisu a nad rámec uplatněného žalobního bodu zdejší soud nedovodil vadu, k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti.

V.b. Udělení licence

Podle § 5 odst. 3 energetického zákona fyzická nebo právnická osoba, která žádá o udělení licence, musí prokázat, že má finanční a technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti. Fyzická nebo právnická osoba žádající o udělení licence je povinna doložit vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti. Není-li žadatel o licence vlastníkem energetického zařízení, je povinen doložit i souhlas vlastníka energetického zařízení s jeho použitím k účelům vymezeným tímto zákonem, a to nejméně po dobu, na kterou má být licence udělena. Energetické zařízení musí mít technickou úroveň odpovídající právním předpisům a technickým normám.

Finanční předpoklady není povinen prokazovat žadatel o licenci na výrobu elektřiny, pokud bude instalovaný elektrický výkon výroby elektřiny nižší než 200 kW, nebo žadatel o licenci na výrobu tepelné energie, pokud bude instalovaný tepelný výkon zdroje tepelné energie nižší než 1 MW.

Žalobce v rámci žalobní argumentace směřující proti rozhodnutí o udělení licence poukazoval na to, že ze spisového přehledu a obsahu správního spisu vyplývá, že některé osobou zúčastněnou na řízení k žádosti dokládané listiny jsou žurnalizovány až za rozhodnutím o udělení licence.

K tomu ze správního spisu vyplynulo, že na rozhodnutí o udělení licence je uvedeno „V Jihlavě dne 20.12.2010“, pak razítko „interní“ a rukou připsáno „OS“. Z razítka podatelny žalovaného na čísle listu 104 správního spisu je zřejmé, že 28.12.2010 byla žalovanému doručena listina označená jako „Protokol o převzetí rozhodnutí a vzdání se práva podání rozkladu“, přičemž na podacím razítku je uvedeno, že žalovanému bylo doručeno celkem 14 listů. Tomuto počtu pak odpovídá počet ve správním spisu žurnalizovaných listin. V písemnosti doručené žalovanému dne 28.12.2010, která obsahuje vzdání se práva podání rozkladu, je dále uveden text, že zmocněnec potvrzuje převzetí rozhodnutí o udělení licence.

Z úřední činnosti je zdejšímu soudu známo, že se v případě listiny na čísle listu 104 jedná o formulářové podání, vyskytující se v totožné podobě ve většině licenčních spisů zdejšímu soudu předložených ve věcech žalob nejvyššího státního zástupce proti rozhodnutím týkajícím se udělování licencí žalovaným v závěru roku 2010. Soud proto tuto listinu vnímá jako určitou praxi žalovaného, jakou ke konci roku 2010 rozhodnutí o udělení licence doručoval – tedy že v řadě případů osobně zaměstnanec žalovaného předával rozhodnutí o udělení licence zmocněncům žadatelů o licenci či jejich zástupců oproti dokladům, jimiž mělo být žalovaným dokazováno.

Vydání rozhodnutí představuje projev vůle správního orgánu navenek. Od vydání správního rozhodnutí je jím správní orgán vázán a od tohoto okamžiku správní orgán již nemůže správní rozhodnutí změnit. Co se rozumí vydáním rozhodnutí, to plyne z § 71 odst. 2 správního řádu, podle kterého se vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:". Na rozhodnutí o udělení licence se údaj o datu vypravení nenachází, pouze datum 20.12.2010 (datum rozhodnutí o udělení licence), nicméně fyzické převzetí rozhodnutí o udělení licence od žalovaného zástupce osoby zúčastněné na řízení potvrdil dne 28.12.2010 a toto datum tak je podle zdejšího soudu okamžikem vypravení rozhodnutí o udělení licence. Poukazoval-li žalobce na to, že výpis rejstříku trestů k osobě odpovědného zástupce byl vyhotoven dne 27.12.2010, pak se jedná o právě o jednu z listin, které byly žalovanému doručeny dne 28.12.2010 spolu s listinou „Protokol o převzetí rozhodnutí a vzdání se práva podání rozkladu“, stejně jako i kolaudační souhlas.

Soud zdůrazňuje, že k tomu, aby bylo jednoznačně seznatelné, které listiny byly podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 50 správního řádu, slouží jednak

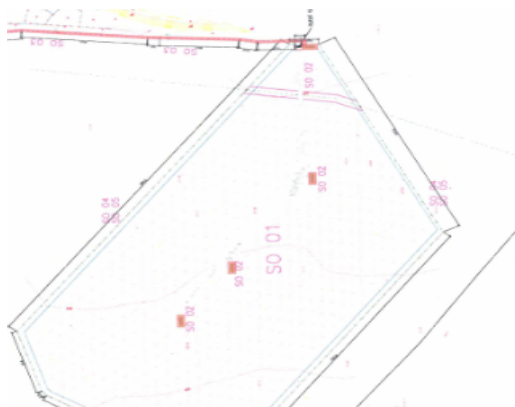
zásada spisového pořádku (§ 17 správního řádu) a dále pravidla provádění dokazování správním orgánem listinou (§ 53 odst. 6 správního řádu); tato pravidla žalovaný nepochybně porušil, nicméně takové procesní pochybení bez dalšího jako důvod zrušení rozhodnutí o udělení licence zdejším soudem nemůže obstát.

Lze poznamenat, že obecně by taková vada mohla mít vliv na zákonnost správního rozhodnutí v těch případech, kdy by správní orgán na základě obsahu správního spisu nebyl schopen vyvrátit námitku, že k takto žurnalizovaným podkladům se již účastník řízení nemohl před vydáním správního rozhodnutí vyjádřit; taková situace však ani v nyní projednávané věci, kdy jsou takto žurnalizovány listiny žadatele v návrhovém správním řízení, nenastala (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.12.2013, č.j. 6 As 81/2013 - 56). Proto není žaloba v této části důvodná.

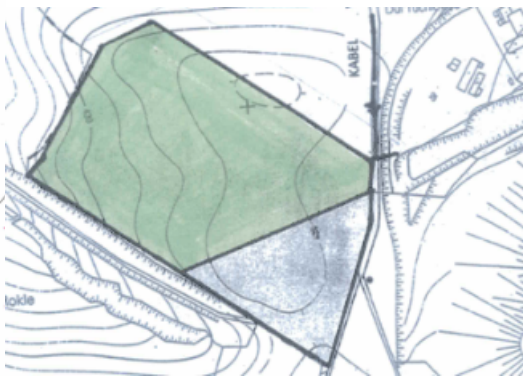
Žalobce dále poukazoval na rozpory v označení pozemků, na kterých se má (ke dni udělení licence měla) provozovna FVE Tuchlovice nacházet.

Soud předesílá, že provozovna se na žádosti o udělení licence a dokladech přikládaných k žádosti vymezuje údaji, podle kterých je možné jednoznačně určit energetické zařízení, na němž je vykonávána nebo má být vykonávána licencovaná činnost výroby elektřiny, tedy jinými slovy lokalizovat provozovnu výroby z hlediska jejího umístění. Identifikačními údaji jsou pak název nebo jiné rozlišující označení výroby elektřiny a údaje identifikující umístění provozovny, zejména název obce a případně její části, název ulice, číslo popisné a orientační, bylo-li přiděleno, poštovní směrovací číslo, dále název a číselný kód katastrálního území, kde je provozovna umístěna, parcelní číslo pozemku podle katastru nemovitostí, na kterém je provozovna umístěna, zakres umístění provozovny do kopie katastrální mapy (§ 5 vyhlášky č. 426/2005 Sb.).

Ze správního spisu vyplynulo, že revizní zpráva, shodně jako rozhodnutí o udělení licence, nezmiňuje pozemek p. č. 2024, který je uveden ve formuláři - Seznam jednotlivých provozoven, příloha č. 12 k vyhlášce č. 426/2005 Sb. Zároveň se však ze správního spisu podává, že dle výpisu z katastru nemovitostí ke dni 20.10.2010 vlastníka obce Tuchlovice (č. l. 26 správního spisu) se v případě pozemku p.č. 2024, ostatní plocha, jedná o pozemek se způsobem využití - komunikace. S tím koresponduje i náčrt členění stavby, připojený k žádosti o udělení licence, kde je na tomto pozemku zakreslena přípojka VN vedoucí k hlavnímu vjezdu na pozemek FVE Tuchlovice (viz obr. 1) a zakres do katastrální mapy (obr. 2).

Obr. 1

Obr. 2

Pak je ovšem logicky vysvětlitelné, proč není v rozhodnutí o udělení licence ani v revizní zprávě pozemek p.č. 2024, komunikace, zmiňován. Na tomto pozemku totiž není umístěno energetické zařízení FVE, nýbrž přípojka vedoucí vysoké napětí z transformátoru do distribuční sítě. Elektrickou přípojkou je podle § 2 odst. 2 písm. a) bodu 3 energetického zákona zařízení, které začíná odbočením od spínacích prvků nebo přípojníc v elektrické stanici a mimo ni odbočením od vedení přenosové nebo distribuční soustavy a je určeno k připojení odběrného elektrického zařízení. Tato přípojka tedy není samotným zařízením využívaným k výrobě elektřiny ani jeho součástí; je totiž vymezována samostatně a od zařízení k výrobě elektřiny (§ 2 odst. 2 písm. a/ bod 20) ve smyslu energetického zákona odlišně. Pravidla pro elektrickou přípojku pak upravuje energetický zákon v § 45.

Osoba zúčastněná na řízení k tomu zdůraznila, že pozemek p. č. 2024 byl v příloze Seznam jednotlivých provozoven uveden proto, že podle § 6 písm. c) vyhlášky č. 426/2005 Sb. v žádosti musí být uvedeny i pozemky, na kterých se nacházejí zařízení distribuční soustavy. Na tomto pozemku se nachází jen zařízení distribuční soustavy, tj. přívodní kabel k připojení FVE Tuchlovice k distribuční soustavě. Samotná provozovna však na tomto pozemku umístěna není a identifikace pozemků v revizní zprávě slouží pouze účelu bližší identifikace revidovaného zařízení.

Doklady založené ve správním spise, zejména ve spojení s nákresem stavby a zákresem do katastrální mapy, tak podle soudu dostatečně identifikují lokalitu, ve které se předmětné zařízení nachází, a jeho umístění. Ani v této části tedy není žaloba důvodná.

Namítal-li žalobce v žalobě, že osoba zúčastněná na řízení neprokázala vlastnické či užívací právo k pozemku p. č. 2024, komunikace, ve vlastnictví obce Tuchlovice, na němž je dle nákresu umístěna přípojka, pak v řízení o udělení licence je třeba prokázat vlastnické či užívací právo žadatele o udělení licence pouze přímo k samotnému energetickému zařízení (§ 7 odst. 1 a 4 vyhlášky č. 426/2005 Sb.). Žalovaný jako licenční úřad proto nebyl oprávněn nad rámec požadavků ve smyslu energetického zákona a vyhlášky vyžadovat i prokázání užívacího titulu k pozemku, na kterém je umístěna přípojka k FVE Tuchlovice; ostatně osoba zúčastněná na řízení uvedla, že má k tomuto pozemku

zřízeno věcné břemeno s právními účinky vkladu ke dni 17.12.2010. Tuto skutečnost akcentoval i žalobce v replice ze dne 11.7.2014 a u jednání soudu, kdy výslovně uvedl, že na této žalobní námitce netrvá.

Dále, namítal-li žalobce, že osoba zúčastněná na řízení byla podle smlouvy o dílo pouze spoluvlastníkem FVE Tuchlovice, zdejší soud uvádí, že nelze na základě obsahu správního spisu dovodit, že by osoba zúčastněná na řízení nedisponovala jakýmkoli soukromoprávním titulem k FVE Tuchlovice a tudíž že neměla právě z tohoto důvodu licenci k podnikání v předmětném zařízení obdržet. V průběhu řízení žalobce v replice ze dne 11.7.2014 uvedl, že osoba zúčastněná na řízení se stala v průběhu licenčního řízení výlučným vlastníkem FVE Tuchlovice, neboť došlo k realizaci čl. 21. 2. smlouvy o dílo uzavřené mezi Lynx Shelf 05 s.r.o., osobou zúčastněnou na řízení a společností Draka Service GmbH. U jednání soudu dne 27.3.2015 žalobce nakonec uvedl, že i na této žalobní námitce již netrvá.

Pokud pak žalobce namítal, že se v revizní zprávě vyskytuje pozemek označený p.č. 2028, tak podle zdejšího soudu se vysoce pravděpodobně jedná o lehce vysvětlitelnou chybu v psaní, neboť tato identifikace pozemku se objevuje pouze v revizní zprávě a nikoli již v dalších podkladech rozhodnutí. Ve výpisu listu vlastnictví z katastru nemovitostí ke dni 20.10.2010 žadatele o udělení licence (č. 1. 27 správního spisu) i v nákresu členění stavby (viz obr. 1) se vyskytuje pozemek p.č. 2038. Také ve formuláři Seznam jednotlivých provozoven, příloha č. 12 k vyhlášce č. 426/2005 Sb., je uveden pozemek p.č. 2038. Takto správně označený pozemek pak žalovaný uvedl i v rozhodnutí o udělení licence.

Namítal-li dále žalobce, že nebyla splněna jedna z podmínek pro udělení licence, a to ustanovení odpovědného zástupce, pak tuto námitku soud důvodnou neshledal.

Podle § 5 odst. 1 energetického zákona je podmínkou pro udělení licence fyzické osobě dosažení věku 18 let (písm. a/), úplná způsobilost k právním úkonům (písm. b/), bezúhonnost (písm. c/), odborná způsobilost nebo ustanovení odpovědného zástupce podle § 6 (písm. d/).

Podle § 5 odst. 2 energetického zákona žádá-li o udělení licence právnická osoba, musí podmínky podle odstavce 1 písm. a) až c) splňovat členové statutárního orgánu. Dále je podmínkou pro udělení licence právnické osobě ustanovení odpovědného zástupce.

Podle § 5 odst. 5 energetického zákona se odbornou způsobilostí pro udělení licence podle § 4 odst. 1 rozumí ukončené vysokoškolské vzdělání technického směru a 3 roky praxe v oboru nebo úplné střední odborné vzdělání technického směru s maturitou a 6 roků praxe v oboru. U výroby elektřiny nebo tepelné energie do instalovaného výkonu výroby 1 MW včetně a samostatného distribučního zařízení elektřiny nebo rozvodného zařízení tepelné energie s instalovaným výkonem do 1 MW včetně postačuje vyučení v oboru a 3 roky praxe v oboru nebo osvědčení o rekvalifikaci k provozování malých energetických zdrojů nebo obdobné osvědčení vydané v jiném státě. U výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů do instalovaného výkonu výroby 20 kW není povinnost prokazovat odbornou způsobilost.

Podle § 6 odst. 2 energetického zákona musí odpovědný zástupce splňovat podmínky pro udělení licence podle § 5 odst. 1 energetického zákona.

Podle § 6 odst. 4 energetického zákona platí, že je-li držitel licence právnickou osobou, je vždy povinen ustanovit odpovědného zástupce. Je-li držitel licence fyzickou osobou, je povinen ustanovit odpovědného zástupce, nesplňuje-li sám podmínku odborné způsobilosti.

Podle § 6 odst. 6 energetického zákona ustanovení odpovědného zástupce držitele licence schvaluje Energetický regulační úřad.

Pokud tedy osoba zúčastněná na řízení žádala o udělení licence k provozování energetického zařízení jako právnická osoba, pak musela ustanovit odpovědného zástupce a prokázat, že tato osoba splňuje podmínky ve smyslu § 5 odst. 1 energetického zákona, zejména ukončené vysokoškolské vzdělání technického směru a 3 roky praxe v oboru nebo úplné střední odborné vzdělání technického směru s maturitou a 6 roků praxe v oboru.

K žádosti o udělení licence osoba zúčastněná na řízení doložila Osvědčení ev. č. 078 ze dne 15.12.2010 pro O. D., nar. „X“, o tom, že tato osoba vykonala dne 15.12.2010 zkoušku podle § 14 vyhlášky č. 50/1978 Sb., o odborné způsobilosti v elektrotechnice, a může být pověřena činností pracovníka znalého s vyšší kvalifikací (dále jen „Osvědčení“). V Osvědčení je uveden údaj o odborném vzdělání O. D. („USO“) a jeho dosažená praxe („13 let NN“). V rozhodnutí o udělení licence je uveden jako odpovědný zástupce O. D., datum narození „X“. V den vypravení rozhodnutí o udělení licence byly žalovanému doručeny listiny – výpis z evidence rejstříku trestů ze dne 27.12.2010 k osobě O. D., nar. dne „X“, a formulář „Prohlášení odpovědného zástupce, příloha č. 7 k vyhlášce č. 426/2005 Sb.“, který obsahuje souhlas O. D. s ustanovením do funkce odpovědného zástupce, a také razítko Městského úřadu Hořovice, že dne 20.12.2010 uznal O. D., nar. „X“, H., adresa trvalého pobytu H., M. 1290/13, OP „X“, podpis na této listině za vlastní.

Žalobce předložil k důkazu úřední záznam o vysvětlení podaném O. D., narozeným dne „X“, policii dne 22.7.2014. Z něho vyplynulo, že O. D. pro účely stavby FVE Tuchlovice předal a podepsal „nějaké papíry nějakému panu P.“, přičemž nevěděl, za jakým účelem tak učinil, domníval se, že jsou určeny pro stavební úřad. FVE nikdy neviděl a o nic se nestaral. Panu P. předal výpis z evidence rejstříku trestů a kopii Osvědčení o školení. Podepsání formuláře prohlášení odpovědného zástupce nepoznal, nepamatuje si, že by jej podepsal, pravost podpisu zpochybnil. Od roku 2011 má nový občanský průkaz. O. D. dále uvedl, že je vyučen v oboru elektro, má výuční list v oboru silnoproud a praxi 13 let, počítá-li do toho dobu školení. Po vyučení do konce roku má tedy praxi 12 let. Do roku 2011 soukromě podnikal v oboru elektro. Předpokládal, že bude dělat dozor nad dokončením stavby, ale pan P. už se neozval, stavbu O. D. nikdy neviděl. Kopii výučního listu a živnostenského listu dal panu P. také.

Z takto provedeného dokazování vyplynulo, že O. D., narozený dne „X“, „někomu“ předal kopii svého Osvědčení a že se v případě data narození na Osvědčení jedná s vysokou pravděpodobností o překlep. Především však

z provedeného dokazování vyplynulo, že O. D. existenci Osvědčení a vykonání zkoušky, stejně jako skutečnost, že má více jak šestiletou praxi v oboru elektro, nikterak nezpochybnil a ostatně to nezpochybnuje ani žalobce; soud je přitom i v řízení o žalobě podle § 66 odst. 2 s.ř.s. vázán zásadou dispoziční a nikoli vyšetřovací.

Žalobce však považoval za vadu licenčního řízení postup žalovaného, který se spokojil právě a jen s tímto dokladem – tedy že mu ve vztahu k prokázání splnění podmínky kvalifikace a odborné praxe odpovědného zástupce postačilo právě a jen Osvědčení. V žalobě na str. 7 namítal, že podle jeho názoru Osvědčení ev. č. 078 ze dne 15.12.2010 pro O. D. nedokládá potřebné vzdělání a povinnou praxi. S tímto názorem se však neztotožnil Nejvyšší správní soud, který uvedl, že „...doložila-li stěžovatelka žalovanému osvědčení odpovědného zástupce o absolvování odborné zkoušky dle § 14 vyhlášky č. 50/1978 Sb., prokázala tím také jeho vzdělání a délku praxe, která je kvalifikačním předpokladem pro absolvování této zkoušky. Po žadatelích o licenci nelze rozumně požadovat, aby spolu s osvědčením o složení zkoušky předkládali také doklady o délce praxe, když je takový údaj v osvědčení výslovně uveden na základě odpovídajících dokladů... V osvědčení pana O. D. je v souladu s přílohou 3 k vyhlášce č. 50/1978 Sb. uveden údaj o jeho odborném vzdělání („ÚSO“, tedy patrně „úplné střední odborné“) a jeho dosažená praxe („13 let NN“). Názor krajského soudu, že citované osvědčení nemůže osvědčovat úplné střední odborné vzdělání technického směru s maturitou a šest let praxe v oboru pana O. D., je tedy nesprávný...“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.8.2015, č.j. 2 As 103/2015-171).

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k opačnému názoru než žalobce, a sice že ve správním řízení o udělení licence bylo předložením Osvědčení žalovanému doloženo splnění podmínky ve smyslu § 5 odst. 2 energetického zákona. Tento závěr ostatně nakonec není překvapivý, neboť koresponduje i se závěry Nejvyššího správního soudu, že „Doložil-li stěžovatel žalovanému osvědčení o absolvování odborné zkoušky dle § 14 vyhlášky č. 50/1978 Sb., prokázal tím také délku praxe, která je kvalifikačním předpokladem pro absolvování předmětné zkoušky. Nelze tak po žadatelích o licenci rozumně požadovat, aby spolu s osvědčením o složení zkoušky předkládali také doklady o délce praxe, když je takový údaj v osvědčení výslovně uveden na základě odpovídajících dokladů.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2015, č.j. 6 As 173/2014-186).

Nejvyšší správní soud v této souvislosti akcentoval i otázku dobré víry osoby zúčastněné na řízení v pozici žadatele o licenci. Tu tedy ve vztahu k ustanovení odpovědného zástupce zdejší soud shledává, a to jednak z toho důvodu, že žalovanému Osvědčení pro udělení licence spolu s dalšími listinami postačilo, a dále proto, že v řízení nevystaly žádné okolnosti, které by dobrou víru osoby zúčastněné na řízení ve vztahu k ustanovení O. D. odpovědným zástupcem reálně zpochybnil. Jinými slovy se nepodařilo prokázat, že by žadatel o licenci k osobě odpovědného zástupce vědomě předkládal listiny nepravdivé či že by mu z okolností provázejících předkládání dokladů k udělení licence týkajících se odpovědného zástupce muselo být zřejmé, že žalovaného uvádí v omyl.

Podle § 6 odst. 1 energetického zákona odpovědný zástupce, je-li ustanoven, odpovídá za výkon licencované činnosti podle tohoto zákona. Pokud jde o argument, že O. D. uvedl, že na elektrárně coby odpovědný zástupce nikdy nebyl a že funkci odpovědného zástupce, tedy osoby, která odpovídá za výkon licencované činnosti, ve skutečnosti nikdy nevykonával, pak v tomto ohledu je v intencích závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu relevantní okolnost, že od udělení licence je FVE Tuchlovice bez problémů provozována. Podle zdejšího soudu sice jsou tvrzení, která ke svému výkonu funkce odpovědného zástupce O. D. uvedl, z hlediska výkonu licencované činnosti ve FVE Tuchlovice závažná, neboť se v jeho případě jednalo pouze o formálního odpovědného zástupce, tedy odpovědného zástupce tzv. na papíře (až do dne 16.4.2013, kdy O. D. jako odpovědného zástupce nahradil Z. K., O. D. funkci odpovědného zástupce reálně nevykonával), nicméně zdejší soud, vázán právní názorem Nejvyššího správního soudu obsaženým v předchozím zrušovacím rozsudku, nedovozuje žádný škodlivý následek. Bezpečný a bezproblémový chod FVE Tuchlovice přitom nebyl v průběhu řízení nikým nikterak zpochybněn, a proto zdejší soud nepovažoval za potřebné k této otázce dokazovat listinami předloženými soudu osobou zúčastněnou na řízení.

Ve prospěch osoby zúčastněné na řízení zdejší soud hodnotí také okolnost, že O. D. jako dospělá a svéprávná osoba poskytl minimálně jak své Osvědčení, tak výpis ze svého rejstříku trestů, vědom si toho, že údaje týkající se jeho odbornosti a bezúhonnosti budou použity ve vztahu k budování „nějaké elektrárny“. Nejedná se tedy o situaci, kdy by byly dané listiny zfalšovány či by O. D. byly odcizeny.

Pokud jde o autenticitu výpisu z evidence rejstříku trestů O. D. ke dni 27. 12. 2010, tak ta nebyla nikterak zpochybněna.

Pokud jde o „Prohlášení odpovědného zástupce, příloha č. 7 k vyhlášce č. 426/2005 Sb.“, z něhož se dle razítka Městského úřadu Hořovice podává, že dne 20. 12. 2010 uznal O. D., narozený dne „X“, H., adresa trvalého pobytu H., M. 1290/13, OP „X“, podpis na této listině za vlastní, nelze mít z provedeného dokazování ničím za zpochybněné, že podepsal i tento dokument, a to i když údajně nevěděl zcela přesně, za jakým účelem, a s odstupem času s určitou mírou projevené nejistoty podpis této listiny popřel.

Soud tak uzavírá, že doložením Osvědčení bylo žalovanému prokázáno splnění podmínky ustanovení odpovědného zástupce, tedy podmínky ve smyslu § 5 odst. 2 energetického zákona.

Žalobce dále namítal, že ještě ke dni 29.11.2010, tj. šest dní po vykonané revizi, nebyly dokončeny všechny instalace fotovoltaických panelů na FVE Tuchlovice, ačkoli revizní technik L. H. deklaroval její dokončenost a bezpečnost.

Podle § 9 písm. a) vyhlášky č. 426/2005 Sb. se u nových energetických zařízení technické předpoklady prokazují územním souhlasem, kolaudačním rozhodnutím, oznámením záměru započít s užíváním stavby stavebnímu úřadu a současně prohlášením žadatele, že stavební úřad užívání stavby nezakázal, nebo kolaudačním souhlasem, a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k

zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem.

V licenčním řízení je tedy žadatel o licenci povinen doložit splnění technických předpokladů také dokladem prokazujícím zajištění revize energetického zařízení ve vztahu k bezpečnosti práce; jedná se o tzv. povinný důkaz, předkládaný spolu se žádostí o udělení licence.

Pokud jde o zprávu o revizi, ta se musí vztahovat k celé nízkonapěťové části elektrárny, která musí být dokončena ve všech součástech stavby přímo souvisejících s elektrickou bezpečností zařízení. Závěr o tom, že revizi elektrické instalace VN části systému ze žádného právního předpisu neplyne, již zdejší soud opakovaně judikoval (např. v rozsudku ze dne 30.3.2015, č.j. 62 A 107/2013-71, shodně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.7.2015, č.j. 4 As 84/2015-37). Stejně tak judikoval, že revizní zprávu lze nahradit znaleckým posudkem, avšak pouze pokud je znalecký posudek vyhotoven v čase rozhodném pro posouzení bezpečnosti (rozsudek ze dne 9.10.2015, č.j. 62 A 111/2013 - 599).

K této námitce zdejší soud prováděl dne 27.3.2015 rozsáhlé dokazování a jeho skutkové závěry nebyly Nejvyšším správním soudem nikterak zpochybněny.

Z dokazování před zdejším soudem vyplynulo, že dne 1.6.2010, pod sp. zn. MESV/959/2010/Čs, č.j. MESV 1834/2010/Čs, vydal stavební úřad ve spojeném řízení rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení, v němž je stavba specifikována jako „Průmyslová zóna Tuchlovice – fotovoltaická výroba elektrické energie – 3. etapa“ SO 07 – Fotovoltaická výroba elektrické energie – 3. Etapa s instalovaným výkonem 3 600 kW – dočasná stavba na 25 let – soustava FVE článků o výkonu 210 W a rozměru 990 x 1640 mm, kabelové připojení VN 22 kW na kabelovou přípojku VN 22 kV do TR 110/22 kV Tuchlovice – 6 trafostanic 1 x 630 kVA, SO 08 – oplocení a SO 09 – ozelenění.

Ze správního spisu stavebního úřadu týkajícího se kolaudačního řízení, který byl soudu předložen žalobcem, vyplynulo, že dne 9.11.2010 vydal stavební úřad zákaz užívání stavby s ohledem na její nedokončenost a nedoložení všech požadovaných dokladů a že opakovaná prohlídka stavby před jejím dokončením byla stavebním úřadem provedena dne 29.11.2010. Poslední prohlídka stavby byla provedena dne 13.12.2010. Následně dne 14.12.2010 obdržel stavební úřad oznámení o odstranění závad a žádost o vydání kolaudačního souhlasu. Kolaudační souhlas pak byl udělen dne 15.12.2010 a je v něm konstatováno dodržení zákonných požadavků a požadavků závazných stanovisek, a to na zařízení o výkonu 3 151,5 kWp, soustava FVE článků v počtu 12 308 ks – moduly Schott 4 608 ks, moduly DST – 7 700 Ks.

V případě stavby FVE Tuchlovice tedy došlo k odchylce od stavebního povolení. Původně byla elektrárna projektována na celkový instalovaný výkon ve výši 3 600 kW. Zkolaudována pak byla jako energetické zařízení o výkonu 3 151,5 kWp.

Dále se ze správního spisu žalovaného podává, že ve dnech 19. – 23.11.2010 probíhala revize zařízení FVE Tuchlovice, prováděná revizním technikem L. H. Ze zprávy o výchozí revizi (č.l. 67 správního spisu), sepsané revizním technikem L. H.

dne 22. – 24.11.2010, se podává, že je dokládán stav bezpečnosti zařízení o celkovém instalovaném slunečním výkonu 3 151,5 kWp. Podle revizní zprávy bylo celkem připojeno (instalováno) 3050,00 kVA. Předmětem revize bylo připojení FVE Tuchlovice k síti ČEZ, připojení PV TS v areálu FVE, připojení PV měničů, PV rozváděčů a PV modulů. Podle revizní zprávy je ve FVE Tuchlovice použito 7 700 ks PV modulů typu DST230P660S, 4416 ks PV modulů typu SCHOTT POLY™ 300 a 192 ks PV modulů typu SCHOTT POLY™ 290, spojených do 638 ks PV řetězců. Jednotlivé řetězce jsou odpojitelné pojistkami v PV rozváděčích. Řetězce jsou připojeny do 54 kusů PV rozváděčů s vypínačem DC na výstupu z rozváděče, svodičem přepětí a pojistkovými odpínači plus pólu PV řetězců. Přívody z PV řetězců jsou provedeny kabelem PV1-F 1x6 mm². Propojení mezi PV rozváděči a PV měniči je provedené kabely, podle připojovací délky, do každého měniče je připojeno devět vývodů z PV rozváděčů. Revizní technik L. H. revizní zprávou osvědčuje, že revizní prohlídka byla provedena ve dnech 19. - 23.11.2010 v souladu s ČSN 33 2000-6 se závěrem, že zařízení je schopné z hlediska bezpečnosti trvalého provozu.

Z dokazování před zdejším soudem rovněž vyplynulo, že shodná revizní zpráva se nachází též ve správním spisu stavebního úřadu vedeném v kolaudačním řízení. V tomto správním spisu se dále nachází ještě jedna „Zpráva o výchozí revizi elektrického zařízení“ sepsaná revizním technikem L. H. ve dnech 22. – 24.11.2010, kterou je dokládán stav bezpečnosti zařízení FVE Tuchlovice o celkovém instalovaném slunečním výkonu 3 228,3 kWp. Podle této revizní zprávy je ve FVE použito 14 036 ks PV modulů typu DST230P660S, spojených do 638 ks PV řetězců. Revizní technik L. H. touto revizní zprávou osvědčuje, že revizní prohlídka byla provedena ve dnech 19. – 23.11.2010 v souladu s ČSN 33 2000-6 se závěrem, že zařízení je schopné z hlediska bezpečnosti trvalého provozu.

Ze zápisu stavebního úřadu ze dne 29.11.2010 vyplynulo, že se týká opakované prohlídky uskutečněné dne 29.11.2010 po předchozí neúspěšné prohlídce. K opakované prohlídce byla předložena zpráva o výchozí revizi elektrického zařízení, šetření na místě prokázalo funkčnost stavby, která ale není zcela vybavena celkovým počtem fotovoltaických panelů podle stavebního povolení. Pro dokončenou část je možné řešení souhlasem s předčasným užíváním stavby a ověřením funkčnosti stavby ve zkušebním provozu na dobu 6 měsíců, tedy do 31.5.2011.

Soud též dokazoval stanoviskem HZS ze dne 29.11.2010. Z dokazování vyplynulo, že se jedná o stanovisko ke zkušebnímu provozu a že HZS provedl uvedeného dne opakovanou prohlídku stavby a byla mu předložena revize elektra. HZS souhlasí s předčasným užíváním stavby se zkušebním provozem s předpokladem do 31.5.2011. Investor vybaví trafostanice příslušnými výstražnými a informačními tabulkami v českém jazyce do 5.12.2010. Po dokončení instalace fotovoltaických panelů vč. jejich připojení zažádá investor o trvalé užívání stavby, ke kterému si HZS vyhrazuje prohlídku stavby s následným vydáním dalšího písemného stanoviska.

Pokud jde o shora uvedený zápis stavebního úřadu ze dne 29.11.2010, tak z něj podle zdejšího soudu plyne pouze skutečnost, že se dne 29.11.2010

uskutečnila na místě FVE Tuchlovice prohlídka a že podle zúčastněných osob „stavba není vybavena počtem panelů v rozsahu uvedeném ve stavebním povolení“. Vypovídací hodnota tohoto důkazu tak není ve vztahu ke skutečnému stavu elektrárny ke dni 29.11.2010 žádná, neboť o tom, že zařízení FVE Tuchlovice nakonec nebylo vybudováno v rozsahu stavebního povolení, není mezi účastníky řízení a osobou zúčastněnou na řízení sporu. Z dokazování předmětným zápisem nebylo možno ke skutečnému stavu elektrárny ke dni 29.11.2010 cokoli dovodit.

Stejně tak ze stanoviska HZS ze dne 29.11.2010 vyplynulo pouze to, že mjr. Bc. Z. B. za HZS souhlasil s „předčasným užíváním stavby se zkušebním provozem“, ovšem rozhodnutí o zkušebním provozu nikdy vydáno nebylo. Dále mjr. Bc. Z. B. požadoval, aby po dokončení instalace fotovoltaických panelů včetně jejich připojení požádal investor HZS o vydání dalšího písemného stanoviska. Z toho lze tedy dovodit pouze to, že mjr. Bc. Z. B. předpokládal, že budou ještě doplňovány další fotovoltaické panely.

Z dokazování úředním záznamem o vysvětlení podaném mjr. Bc. Z. B. policii dne 4.6.2014 vyplynulo, že se účastnil dne 9.11.2010 prohlídky FVE Tuchlovice společně s paní Č. Stavba nebyla dokončena, chyběla část panelů, tak deset až patnáct procent, ale tím si jistý není, propojení tam bylo, ale tomu nerozumí. Souhlas s kolaudačním rozhodnutím nedal s tím, že stavba není dokončena a nejsou předloženy potřebné dokumenty, chyběly i tabulky s výstražným značením. Dne 13.12.2010 již prý bylo vše v pořádku.

Z dokazování úředním záznamem o vysvětlení podaném A. Č. policii dne 4.6.2014 vyplynulo, že asi dne 9.11.2010 se účastnila ohledání FVE Tuchlovice, stavba nebyla dokončena, chyběla tak přibližně desetina panelů. Další součásti stavby již na místě byly. Toho dne tedy dokonce vydali (stavební úřad) rozhodnutí o zákazu užívání stavby. A. Č. ještě uvedla, že v poměrně krátké době byly dodáním dokladů a souhlasu hasičů splněny podmínky, které stanovili, nebylo tedy třeba konat další prohlídku, a proto byl vydán kolaudační souhlas.

Shora uvedené úřední záznamy o podání vysvětlení ze dne 4.6.2015 se tak týkají první prohlídky uskutečněné dne 9.11.2010, což odpovídá tomu, že dne 9.11.2010 vydal stavební úřad zákaz užívání stavby s ohledem na její nedokončenost a nedoložení všech požadovaných dokladů. Výchozí revize pak na FVE Tuchlovice probíhala až ve dnech 19. - 23.11.2010. Proto ani z dokazování těmito dvěma úředními záznamy nic relevantního ke stavu elektrárny ve dnech 19. - 23.11.2010 a ani ke dni 29.11. 2010 nevyplynulo.

Z dokazování vyjádřením revizního technika L. H. ze dne 23.9.2014, doloženým soudem osobou zúčastněnou na řízení, vyplynulo, že v průběhu revize nebyly na elektrárně ještě instalovány všechny panely. Pokud v revizní zprávě revizní technik uvedl, že ve FVE je použito 12 308 modulů spojených do 638 ks PV řetězců, pak tento údaj je použit z projektové dokumentace k elektrárně, kterým měla být elektrárna jednoznačně identifikována, ale nemá odrážet skutečnosti či zjištění revizního technika o bezpečném stavu elektrárny na místě. Provedení revize nebránilo, že v elektrárně nebyly dosud nainstalovány všechny panely. Pro účely provedení revize není důležité nainstalování panelů,

ty mají certifikát a za jejich bezpečnost odpovídá výrobce. Předmětem revize je bezpečnost navazujících elektrických rozvodů, nikoli panelů samotných; ty jako výrobek disponují certifikátem. Při provádění revize jsou standardně všechna elektrická zařízení bez napětí. Kontrolují se izolační stavy elektrických obvodů a přechodové zemní odpory transformátorových stanic.

Podle úředního záznamu o vysvětlení podaném revizním technikem L. H. policii dne 20.5.2014 se v případě zařízení, které měl kontrolovat, jednalo o kabelové rozvody, které již byly v zemi a vyvedení kabelů do stringboxů, ty již byly na stojanech namontovány, do měničů a následné vývody z trafostanice do sběrné stanice a odtud do budoucího připojení ČEZu. Na elektrárně se „dělaly ještě zemní úpravy, něco se zasypávalo“. Revizní technik L. H. uvedl, že „...hlavní věci týkající se mé činnosti již byly na místě. Co se týče FV panelů, tak ty si nepamatuji, ale panely já nekontroluji, takže se k tomu nemohu vyjádřit. Panely tam zřejmě byly, jaké množství nevím, a nevím ani, zda již byly zapojeny. V revizní zprávě o nich hovořím, protože jsem čerpal z projektové dokumentace.“. K otázce výkonu FVE uvedl, že konečný výkon byl zřejmě jiný než projektovaný, a proto později opravil výkon 3228,3 kWp na 3151,5 kWp, zřejmě na popud někoho, už si nepamatuje. Dále uvedl, že nijak nekontroloval, jak či zda vůbec jsou panely zapojeny mezi sebou. Vývody z panelů jsou do skříní a na tom „není co kontrolovat, když všechny kabely jsou vedeny po povrchu“.

Revizní technik tedy jednoznačně potvrdil, že na prohlídce FVE Tuchlovice byl, avšak popsal stav FVE Tuchlovice ve vyjádření ze dne 23.9.2014 tak, že v době revize zde ještě nebyly namontovány všechny fotovoltaické panely. V rámci vysvětlení podaném policii dne 20.5.2014 uvedl, že fotovoltaické panely nekontroloval, že ho z hlediska revize „nezajímaly“, ani propojení mezi nimi, ač ve zprávě o výchozí revizi uvedl, že jednotlivé moduly fotovoltaických panelů byly spojeny do 638 kusů řetězců. Celkový instalovaný výkon deklarovaný jeho revizní zprávou pak převzal z projektové dokumentace a takto připravil i revizní zprávu pro stavební úřad, kterou posléze opravil.

Z dokazování vyjádřením revizního technika L. H. a jím podaným vysvětlením policii tak jednoznačně vyplynulo, že revizní zpráva L. H. osvědčuje pouze bezpečnost navazujících elektrických rozvodů a izolační stavy elektrických obvodů a přechodové zemní odpory transformátorových stanic, a to za situace, kdy ještě probíhala montáž fotovoltaických panelů.

Otázkou provedení revize i co do instalací fotovoltaických panelů se velmi podrobně zabýval Nejvyšší správní soud a dokazoval mimo jiné několika znaleckými posudky českých vědeckých institucí a přiklonil se k závěru znaleckého ústavu Českého vysokého učení technického (body 28 až 25 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.3.2017, č.j. 2 As 313/2015-492). Na základě provedení dokazování Nejvyšší správní soud dopěl k závěru, že „...v souladu s poznatky oboru dostupnými v roce 2010 mohla být zpráva o tzv. výchozí revizi fotovoltaické elektrárny způsobila deklarovat bezpečnost energetického zařízení jako celku pouze v případě, že revize byla provedena až poté, co byly na elektrárně namontovány všechny fotovoltaické panely. Pochybil ten revizní technik, který v rozhodné době osvědčil bezpečnost celé fotovoltaické elektrárny bez toho, aby

předtím (mimo jiného) zkontroloval, že skutečný stav fotovoltaické elektrárny odpovídá projektové dokumentaci (včetně kontroly typu a počtu fotovoltaických panelů) že fotovoltaické panely jsou opatřeny označením CE nebo že k nim byla vydána prohlášení o shodě, že byly namontovány a uzemněny v souladu s návody výrobců a že nejsou viditelně poškozeny do té míry, aby tím byla ohrožena bezpečnost zařízení.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.3.2017, č.j. 2 As 313/2015-492).

V nyní posuzovaném případě tedy byla zpráva o výchozí revizi, předložená žalovanému v licenčním řízení, vyhotovena v době, kdy probíhala montáž fotovoltaických panelů. Revizní technik tedy neověřil, zda instalované fotovoltaické panely jsou v souladu s projektem a neprovedl na místě stavby prohlídku instalovaných fotovoltaických panelů a jejich propojení. Ve shodě s Nejvyšším správním soudem tedy zdejší soud konstatuje, že se jedná se o vadu skutkových podkladů týkajících se doložení splnění bezpečnosti práce. Tuto vadu nelze dodatečně zhojit ani v řízení před zdejším soudem.

V.c. Dobrá víra osoby zúčastněné na řízení

V předchozím zrušeném rozsudku zdejší soud dospěl k závěru, že ve vztahu k tomuto zjištění nemůže být dána dobrá víra osoby zúčastněné na řízení. Nejvyšší správní soud však k této otázce zaujal opačný právní názor, a sice že „*Skutková zjištění v souzené věci nenasvědčují tomu, že by stěžovatelka požádala o udělení licence s vědomím, že zákonem stanovené podmínky nesplňuje, že by žalovanému zastřela podstatné skutečnosti nebo se jej snažila uvést v omyl, pokud jde o osvědčení bezpečnosti zařízení. Dobrá víra stěžovatelky v oprávněnost práv nabytých z rozhodnutí o udělení licence a jeho zákonnost může pramenit také z toho, že FVE Tuchlovice byla v době udělení licence podle toho, co v řízení vyšlo najevo, nepochybně zcela dokončena. Žádné okolnosti, které by dobrou víru stěžovatelky přímo zpochybňovaly, tak v řízení nevyšly najevo... Za těchto skutkových a právních okolností by bylo nepřiměřené a nespravedlivé upřednostnit zrušení rozhodnutí o udělení licence před zájmem na ochraně dobré víry a právní jistoty. Nedůslednost při tvorbě legislativy jakož i technických norem a při výkonu veřejné správy musí jít v tomto případě k tíži státu... Při poměřování závažnosti zjištěných vad revizní zprávy se zásahem do dobré víry a principu ochrany právní jistoty stěžovatelky dochází Nejvyšší správní soud k závěru, že není namístě rozhodnutí o udělení licence z těchto důvodů zrušit.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.3.2017, č.j. 2 As 313/2015-492).*

Osobě zúčastněné na řízení nelze podle Nejvyššího správního soudu „*vytýkat, že chybu v postupu revizního technika neodhalila, a to tím spíše v situaci, kdy se ani renomované znalecké ústavy dodnes neshodují, zda a co bylo třeba kontrolovat ve vztahu k fotovoltaickým panelům a zda bylo možné deklarovat bezpečnost fotovoltaické elektrárny před jejich montáží. Sám žalovaný navíc během jednání před Nejvyšším správním soudem dne 8.2.2017 stvrdil, že v revizních zprávách z roku 2010 bylo běžně uváděno, že revizní technik vycházel ohledně údajů týkajících se fotovoltaických panelů z předložené projektové dokumentace, aniž by je překontroloval, což dokresluje tehdejší praxi, jejíž vadnost stěžovatelka nemohla ani při běžné míře obezřetnosti rozpoznat. Na předmětné revizní zprávě*

jako na podkladu pro rozhodnutí o udělení licence se projevíly důsledky nedostatečného a nejednoznačného normativního rámce stanovícího postup pro výkon revizní činnosti, ať již šlo o závazné právní předpisy či doporučující české technické normy. Nelze proto dospět k závěru, že postup revizní technika, který předmětem revize neučinil fotovoltaické panely, a jednání stěžovatelky během správního řízení byly ve zjevném příkrém rozporu s tehdejší normativní úpravou.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.3.2017, č.j. 2 As 313/2015-492).

Zdejší soud proto k žalobní námitce poukazující na vady postupu revizní technika, jež se materializovaly v revizní zprávě, uzavírá, že tato vada, za situace, kdy byla v intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.3.2017, č.j. 2 As 313/2015-492, dána dobrá víra osoby zúčastněné na řízení, nemůže být důvodem, pro který by měl rozhodnutí o udělení licence soud zrušit.

Pokud jde o další návrhy na dokazování, které uplatnil žalobce dne 26.5.2017 a tedy po vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.3.2017, č.j. 2 As 313/2015-492, tak podle žalobce by zdejší soud měl dokazovat listy ze stavebního deníku zhotovitele díla za měsíce listopad 2010, prosinec a leden 2011. Dále žalobce uplatnil návrh na dokazování stavebním deníkem předloženým k žádosti o vydání kolaudačního souhlasu, projektovou dokumentací skutečného provedení stavby ze dne 4.11.2010, revizní zprávou předloženou v licenčním řízení a k žádosti o vydání kolaudačního souhlasu (těmi již zdejší soud dokazoval), smlouvou o dílo předloženou v licenčním řízení, záznamem o podaném vysvětlení O. D. ze dne 22.7.2014, č.j. OKFK-1375-46/TČ-2014-252301 (tím již zdejší soud též dokazoval), a „pojistnou událostí na energetickém zařízení na počátku roku 2011“.

Soud těmito důkazním návrhům nevyhověl, a to z následujících důvodů.

Z podání žalobce ze dne 26.5.2017 plyne, že těmito důkazy žalobce navrhuje po stránce skutkové prokázat, že v době provádění revize nejenže nebyla dokončena instalace fotovoltaických panelů, nýbrž nebyla dokončena ani „pokládka kabeláže, zemnění přípojných skříní a probíhala měření některých částí DC a AC strany“, a dále že nebylo nainstalováno více jak 50% fotovoltaických panelů. V podání ze dne 31.8.2017 žalobce na základě těchto důkazních návrhů navrhuje dále prokázat, že v době provádění revize nebyly dokončeny trafostanice, skříně GAK, zemnění skříní GAK a předávací stanice. Dále navrhuje prokázat, že mezi osobou zúčastněnou na řízení a zhotovitelem díla byl protokol o převzetí díla podepsán až dne 16.3.2011.

Pokud jde o návrh na dokazování „pojistnou událostí z počátku roku 2011“, která může podle žalobce „souviset se stavem energetického zařízení“, jedná se o důkazní návrh a argumentaci zcela nekonkrétní. V této souvislosti zdejší soud musí vyjít z toho, že v žalobě nebylo namítáno, že by v době udělení licence nebyla elektrárna dokončena, a tato skutečnost ani nevyšla v průběhu předchozího řízení vedeného v rámci uplatněných žalobních bodů najevo. Z dokazování, jež bylo podrobně shrnuto v části V.b. tohoto rozsudku, vyplynulo pouze zjištění, že v době revize na elektrárně „ještě nebyly namontovány všechny fotovoltaické panely“ a že „fotovoltaické panely revizní technik nekontroloval“, a dále že v případě stavby FVE Tuchlovice došlo k odchylce od stavebního povolení co do celkového

instalovaného výkonu, když původně byla elektrárna projektována na celkový instalovaný výkon ve výši 3 600 kW, ale zkolaudována pak byla jako energetické zařízení o výkonu 3 151,5 kWp.

Co se týká nedokončenosti instalace veškerých fotovoltaických panelů, tak s ohledem na již citované a pro zdejší soud zcela jednoznačné závěry Nejvyššího správního soudu je nadbytečné, aby zdejší soud prováděl dokazování k této otázce a zjišťoval, kolik fotovoltaických panelů bylo či nebylo namontováno v průběhu revize, neboť o tom, že ještě nebyly namontovány všechny fotovoltaické panely a že revizní technik panely nekontroloval, sporu není. Nejvyšší správní soud k tomu ostatně jasně uvedl, že „...*Vada revizní zprávy byla v rozhodující míře způsobena nesprávným postupem revizního technika, který nemá původ v nedbalosti či dokonce v úmyslu obejít pravidla, ale v jeho objektivně (z dnešního pohledu zpětně viděno) chybném odborném názoru (v té době však nikoli ojedinělém), že fotovoltaických panelů se revize netýká. Nesprávnost této teze vyplynula teprve z obsáhlého dokazování třemi znaleckými posudky před Nejvyšším správním soudem, spojeného s množstvím právních úvah o závaznosti a dostupnosti pravidel obsažených v technických normách v oboru elektrovevizi a provedeného až několik let poté, co se v hektické atmosféře konce roku 2010 otázka licencí řešila a podklady pro ně příslušnými revizními techniky zpracovávaly...*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.3.2017, č.j. 2 As 313/2015-492).

Pokud jde o námitku týkající se nedokončené pokládky kabeláže, zemnění přípojných skříní, měření některých částí DC a AC strany, nedokončenosti trafostanice, skříní GAK a jejich zemnění a nedokončenosti předávací stanice, tak žalobce v žalobě žádné tvrzení ve vztahu k nedokončenosti elektrárny v době provádění revize, pokud jde o tyto součásti elektrárny, neuplatnil. Pokud u jednání dne 14.9.2017 žalobce zdůrazňoval, že revizní technik na stavbě elektrárny nebyl a ani ji neviděl, a ve vztahu k revizní zprávě proto nelze podle žalobce dovozovat ani dobrou víru revizního technika ani osoby zúčastněné na řízení, tak takové skutkové tvrzení se v žalobě neobjevuje, stejně tak ani námitka, že by revizní zpráva byla zfalšována. V žalobě podané zdejšímu soudu dne 7.11.2013 totiž žalobce namítal, že ještě ke dni 29.11.2010, tj. šest dní po vykonané revizi, nebyly dokončeny všechny instalace FVE Tuchlovice, ačkoli revizní technik deklaroval jejich dokončenost a bezpečnost. Nedokončenost energetického zařízení podle žalobce nepřímou vyplývala z kolaudačního souhlasu ze dne 15.12.2010, dále z protokolu o prohlídce stavby ze dne 29.11.2010 a stanoviska HZSK, z nichž vyplývá nedokončenost instalace fotovoltaických panelů. Takto uplatněnou námitkou žalobce vymezil rozsah soudního přezkumu.

Podle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. musí být ze žalobních bodů patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Podle § 71 odst. 2 s.ř.s. může žalobce rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Tato pravidla se uplatní bez ohledu na to, kdo žalobu podává. „...*Smyslem a účelem vymezení žalobních bodů v žalobě je především nastavení referenčního rámce soudního přezkumu. Skutková tvrzení obsažená v žalobě nemohou být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž musí představovat jasně individualizovaný, od*

jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu pro vytyčení mezí, v nichž se soud může a má v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného, aby mohl v souladu se zásadou rovnosti účastníků řízení náležitě využít možnosti procesní obrany a v řízení odpovídajícím způsobem argumentovat. Ohledně právní argumentace se žalobce nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Žalobce musí uvést, jaké aspekty dějů či okolností uvedené v rámci skutkových tvrzení považuje za základ jím tvrzené nezákonnosti ... Míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane...“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.3.2015, č.j. 1 Afs 233/2014-44, obdobně rozsudky rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.12.2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, a ze dne 24.8.2010, č.j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

Pokud jde o skutkové důvody, jimiž naplňuje žalobce jednotlivé žalobní body žaloby podávané ve veřejném zájmu, ty musí být podle přesvědčení zdejšího soudu uplatněny v rámci tříleté lhůty pro podání žaloby. Výše uvedená pravidla mají zabránit tomu, aby ten, kdo žalobu podává, mohl nekonečně, podle průběžných výsledků řízení před soudem či podle jiných dodatečných zjištění, svoji skutkovou a právní argumentaci měnit, jinak (*argumentum ad absurdum*) by žalobce mohl v průběhu dalšího řízení před soudy, např. v roce 2019, vznést zcela novou námitku, že ani nosné konstrukce panelů nebyly v době provádění revize namontovány nebo že „se ani nekoplo do země“.

V daném případě se jedná o projev koncentrační zásady, která je navíc v případě žaloby nejvyššího státního zástupce vyvážena tříletou lhůtou pro podání žaloby. S ohledem na takto stanovenou lhůtu, kterou má žalobce coby orgán veřejné moci disponující mnoha specifickými nástroji k přípravě žaloby, na něhož lze stěží nahlížet jako na „laického“ nespokojeného účastníka správního řízení, je podle přesvědčení zdejšího soudu zcela legitimní požadovat po žalobci dostatečnou míru individualizace a konkretizace v žalobě vymezených žalobních bodů ve lhůtě pro podání žaloby. Časová limitace k podání žaloby ve smyslu § 66 odst. 2 s.ř.s. reflektuje i princip ochrany dobré víry adresátů v akty orgánů veřejné moci a princip právní jistoty. Včasné podání žaloby ve smyslu § 66 odst. 2 s.ř.s. podle přesvědčení zdejšího soudu neznámá, že se tím otevírá procesní prostor, aby žalobce v průběhu soudního řízení teprve vyšetřoval a zjišťoval existenci skutečností nasvědčujících možnému narušení závažného veřejného zájmu, aby mohl donekonečna subsumovat nové skutkové důvody buď pod obecnou anebo zcela jiným směrem konkrétně uvedenou žalobní argumentaci. Pokud byla obsahem žaloby námitka nepravdivosti revizní zprávy co do stavu a počtu fotovoltaických panelů, pak nová skutková tvrzení, z nichž dovozuje žalobce podezření z nedokončenosti dalších částí energetického zařízení v době provedení revize v roce 2010 a k nimž v roce 2017 navrhuje dokazovat, nebyla skutkovým důvodem pro podání žaloby ve veřejném zájmu. Tyto žalobcem dodatečně namítané pochybnosti tedy byly uplatněny po uplynutí lhůty k vymezení žalobních bodů a k jejich rozšíření.

Pokud tedy žalobce po téměř čtyřech letech od uplynutí lhůty pro podání žaloby (ta uplynula dne 28.12.2013) uplatnil novou skutkovou argumentaci, touto argumentací se pro její opožděnost zdejší soud zabývat nemohl.

Konečně pokud jde o argumentaci žalobce, jež obsahuje polemiku se závěry Nejvyššího správního soudu, na tu zdejšímu soudu nepřísluší jakkoli reagovat.

S ohledem na výše uvedené soud žalobu, a to jak ve vztahu k rozhodnutí o udělení licence, tak ve vztahu k rozhodnutí o změně rozhodnutí o udělení licence, podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Zdejší soud ve věci rozhodoval opakovaně, tudíž rozhodoval komplexně jak o nákladech vzniklých v řízení před zdejším soudem, tak o nákladech, které vznikly v řízení o kasačních stížnostech (§ 110 odst. 3 s.ř.s.). Tyto náklady přitom tvoří jediný celek a soud o jejich náhradě rozhoduje jediným výrokem vycházejícím z § 60 s.ř.s.

Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému nenáleží; to by formálně mohlo náležet žalovanému, ten však náhradu nákladů nepožadoval a ani mu žádné náklady vynaložené nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto zdejší soud rozhodl tak, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení pak o nákladech soud rozhodl tak, že tato osoba nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. září 2017

Za správnost vyhotovení:
R. L.

David Raus, v.r.
předseda senátu